

Ririro

De Kleine Zingende Kikker

Er was eens een arme wijnboer die met zijn vrouw ontzettend graag een kindje wilde. Ze baden tot God om hun een kind te geven. 'Het maakt niet uit wat voor kind, ik zal dankbaar zijn, zelfs als het een kikker was!' bad de vrouw. God had het gehoord en stuurde het echtpaar een dochttertje. Het was alleen geen gewoon dochttertje, maar een kikkermeisje.

De man en de vrouw hielden zielsveel van hun kikkerkindje. Op een dag kwamen er mensen en ze fluisterden: 'Dat is toch gewoon een kikker?' Het echtpaar schaamde zich en besloten het kikkerkindje te verstoppen zodra er vreemden waren. Het kikkermeisje groeide op zonder vriendjes en zag alleen haar vader en moeder. Ze speelde in de wijngaard als haar vader aan het werk was. Vele jaren gingen voorbij. Terwijl haar vader zijn lunch at, zong het kikkermeisje voor hem. De vader noemde haar daarom liefkozend zijn Kleine Zingende Kikker.

Op een dag reed de jongste zoon van de tsaar voorbij. Hij stopte om te zien wie er zo lief zong. Hij zag niemand en vroeg de oude man wie het toch was, die zo prachtig kon zingen. De oude man schaamde zich nog steeds voor zijn kikkerdochter en loog tegen de jonge prins: 'Er zingt hier niemand!' De volgende dag reed de jonge tsaar weer voorbij en hoorde dezelfde lieve stem.

'Oude man,' sprak hij, 'ik weet zeker dat hier iemand zingt. Het is een heel lief meisje! Als ik haar zou vinden, zou ik bereid zijn om met haar te trouwen. Dan neem ik haar mee naar huis en stel haar voor aan mijn vader, de tsaar!' 'Wees niet te voorbarig,' antwoordde de vader. 'Ik weet wat ik zeg en meen het ook. Ik zou met haar trouwen,' verzekerde de prins. 'Goed dan,' zei de wijnboer, 'we zullen het zien.' De vader keek omhoog in de boom en riep: 'Kom naar beneden, Kleine Zingende Kikker. Deze prins wil met je trouwen!'

Het kikkermeisje sprong uit de boom en verscheen voor de prins. 'Het is mijn eigen dochter,' zei de wijnboer, 'ook al lijkt ze op een kikker.' 'Het kan me niet schelen hoe ze eruitziet,' zei de prins. 'Ik hou van haar zang en ook van haar. Ik wil met haar trouwen. Mijn vader, de tsaar, heeft mij en mijn broers bevolen morgen met een bruid te komen. De

bruiden moeten mijn vader een bloem geven. Wie de mooiste bloem brengt, zal het koninkrijk van mijn vader overnemen.'

Toen maakte de prins een diepe buiging voor het kikkermeisje en vroeg: 'Kleine, zingende kikker, wil je mijn bruid zijn en kom je morgen naar het paleis met een bloem?' 'Ja, mijn prins,' antwoordde het kikkermeisje, 'dat wil ik wel, maar ik zou graag in stijl naar het paleis komen. Zou je mij een sneeuwwitte haan van het erf van je vader willen sturen?' 'Dat zal ik doen,' beloofde de prins. En dezelfde avond meldde zich een sneeuwwitte haan bij het kikkermeisje.

Het kikkermeisje bad tot de zon. 'Oh zon,' zei ze, 'ik heb je hulp nodig, Geef me een gouden jurk, geweven van je gouden zonnestralen, want ik wil niet dat de prins zich voor mij schaamt als ik zijn vader ontmoet.' De zon hoorde haar gebed en gaf haar een gouden japon. In plaats van een bloem koos ze voor een tarwespriet en daarmee klom ze op de haan op weg naar het paleis.

In het paleis aangekomen wisten de mensen niet wat ze zagen. Het kikkermeisje in de gouden japon op de sneeuwwitte haan leek helemaal niet meer op een kikker, maar op een lieflijke jonge vrouw op een sneeuw wit paard! En de andere twee meisjes die met de broers zouden trouwen, zagen naast haar heel gewoontjes uit. Het eerste meisje had een roos in haar hand. De tsaar was niet onder de indruk. Het tweede meisje bracht een anjer. De tsaar zuchtte en schudde zijn hoofd. Toen zag hij de tarwespriet van de bruid van de jongste prins en zijn ogen begonnen te glimmen.

'Dit is precies wat ik zocht. Deze dame is zo mooi en toch weet ze wat waarde heeft. Kijk maar, want ze heeft mij een tarwespriet gebracht.' En zo gebeurde het dat het kleine kikkermeisje, voor wie haar ouders zich jarenlang schaamden, trouwde met een prins en naast hem een plaats op de troon kreeg.